

Univerzita Karlova v Praze
Ústav pro dějiny umění FFUK
Praha 2010

Monika Doležalová: Reflexe minimalismu v českém akčním umění sedmdesátých a osmdesátých let 20. století
Bakalářská práce

Posudek školitelky

Monika Doležalová si vybrala jako téma své bakalářské práce obtížné a asi až příliš široce pojaté téma. Je typické, že projevy českého akčního umění a konceptualismu v současné době stále znovu vzbuzují zájem mladé generace, a oceňuji, že Monika Doležalová našla prostor pro jejich analýzu z méně frekventovaného úhlu pohledu. Nepochybně se s problémem vyrovnávala zodpovědně, i když ne vždy se stejným úspěchem.

Ambicí práce je prozkoumat takové střídme akční projevy, v nichž se jejich autoři v českém prostředí vyjadřovali prostřednictvím vlastního těla. Struktura práce je logická a přehledná. Doležalová vytváří tři základní kapitoly, které téma zakotvují chronologicky. Zatímco první kapitola se zabývá předpoklady akčního umění v českém prostředí i na Západě a diferencuje mezi akčním přístupem a akčním uměním, druhá je věnována sedmdesátým letům, charakterizovaným jako introvertní, a třetí postmoderním osmdesátým letům. V celém textu autorka konfrontuje českou a zahraniční scénu, a zapojuje tak naše prostředí do širšího kontextu. Text je psán s velkým osobním zaujetím. Autorka si téma neulehčila a analyzovala velký počet provedených akcí. Řadu z nich obsahuje i obrazová příloha.

Snad by bývalo bylo účelnější zvolit pro název této bakalářské práce jiný název. Více než vztahem k minimalismu, resp. sémantice tělesného gesta se Monika Doležalová zabývá konceptuálními předpoklady tvorby českých performerů, přičemž dává přednost takovým akcím, ve kterých autoři s použitím vlastního těla jako nástroje akce směřovali ke střídmosti projevu. Tato střídmost je různého druhu, Doležalová ji v kapitole věnované sedmdesátým letům zajímavě strukturuje jako výrazovou oprostěnost, hru s bílou na pomezí instalace a akčního umění, body art a chůzi.

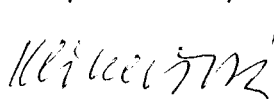
Klíčovým autorům věnuje značnou pozornost (Knížák, Valoch, Mlčoch, Kozelka, Štember, Miler, Kovanda), do textu ale vkládá i menší medailony dalších performerů. Snaží se aktivity performerů diferencovat a vytěžit z jejich tvorby jen ty práce, které se vztahují k vymezenému problému.

Autorka se nevyhýbá vlastnímu názoru, který ovšem v řadě případů není podložen hlubší reflexí problému a nepůsobí dostatečně přesvědčivě (polemika s Fr. Šmejkalem, str. 25). Přesto oceňuji, že se pokouší o samostatný přístup k tématu. Snaží se pojednávat téma s představou o jeho komplexnosti. Uvedená literatura svědčí o dobré orientaci, s citacemi

zachází Doležalová obratně. Problémem jsou četné překlepy, některá mylně uvedená jména (Ladislav Hampl místo Josef Hampl), nepřesné údaje (kupř. s. 27 – autorkou uvedení umělci nebyli členy UB 12), značný počet gramatických chyb.

Přes uvedené výtky jde o práci seriózní, svědčící o velkém pracovním nasazení a poctivém přístupu. Prokazuje, že autorka je schopna zvládnout velké množství materiálu, utřídit jej do soudržného celku, a že zároveň hledá vlastní interpretaci tohoto materiálu. Rezervy práce lze vidět v její teoretické stránce, kde Monice Doležalové ještě schází dostatečná zkušenost. Na druhou stranu právě určitá neopatrnost ve vyslovování soudů je na této bakalářské práci sympatická.

Bakalářskou práci Moniky Doležalové doporučuji k obhajobě.

Doc. PhDr. Marie Klimešová Ph.D.

V Praze, 12. září 2010